

Bloeiende bluesscene in Gent

Tiny Legs Tim en Natan Goessens, drummer van o.a. Bluebird en Neal Black & The Healers - © Michel Goessens

door Eddy Bonte

Sinds mijn eerste bijdrage in BTTR 90 (januari 2014) heeft de Gentse bluesscene alleen maar aan belang en uitstraling gewonnen. De opening van de bluesclub Missy Sippy in maart 2015, bewees dat de tweewekelijkse jamsessies aan een behoefte beantwoordden. De sessies lopen nog altijd en trekken steeds meer talent met steeds meer verschillende muzikale achtergronden aan. In dit artikel werpen we opnieuw een blik op de Gentse scene en portretteren we enkele veelbelovende artiesten.

De Gentse scene ontsproot uit de jamsessies die Tiny Legs Tim en Guy Verlinde (toen nog Lightning' Guy) vanaf 2010 organiseerden, eerst in de Faja Lobi,

• daarna afwisselend in Het Damberd (elektrisch) en de Hotsy Totsy (akoestisch). De jams vormen nog altijd het kloppend hart van de scene. Je

• kan er luisteren naar amateurs - in de juiste zin van het woord - die vaak verbazen door hun vakmanschap en improvisatietalent. Je kan je er vooral laten bekoren door nieuwelingen die wat in hun mars hebben en duidelijk hoger mikken. Het leuke aan de jams is nu precies dat de nieuwkomers met enthousiasme worden geleid en ondersteund door ervaren artiesten die hun eigen aarzelende start niet zijn vergeten. Egotrippers komen hier niet aan hun trekken. Ook het publiek, opvallend jong, is volledig positief ingesteld. Is daar een verklaring voor? Moeilijk, maar misschien ligt het aan de nauwe samenwerking tussen de uitbaters en de artiesten zelf. Er heerst zo'n beetje een

familiesfeer, waar je de ene avond voor bartender speelt (lees: kelner) en de andere avond als gastheer fungeert, waar je het ene moment achter de micro staat om de jam op gang te trekken en daarna het mengpaneel bedient...

DE UITBREIDING

Niets nieuws onder de zon dan? Toch wel: de artiesten komen nu ook van ver buiten Gent afgezakt (zie portret van Tom Eylenbosch) en sommigen komen vanuit een niet-bluesy achtergrond (zie portret van Jorinde Staal). De grootste verandering lijkt me dat alle jams nu op één en dezelfde plek plaatsvinden: de Missy Sippy (zie BTTR 95, juni 2015). Dit is de bluesclub die in maart 2015 boven de doopvont werd gehouden en nu verscheidene dagen per week live blues en roots programmeert – meestal gratis overigens. Jelle en Marie, de uitbaters van de Missy Sippy, creëerden gaandeweg meer kansen: op donderdag mogen de 'Local Heroes' zich van hun beste kant tonen en op zondag inviteren Toon Vlerick en Matt T. Mahony

jamsessie in de Missy Sippy - © Eddy Bonte

jamsessie in de Missy Sippy - © Michel Goessens

gasten voor hun 'Sunday Sessions' en ook liefhebbers van Americana komen met een maandelijkse jam onder leiding van Leander Vandereecken (zie portret) aan hun trekken.

De jamformule staat ondertussen zo stevig in zijn schoenen, dat voortrekkers Tiny Legs en Guy Verlinde op beide oren kunnen slapen: hun baby kan al voor zichzelf zorgen. Verlinde toert te vaak doorheen Europa om twee keer per maand in Gent paraat te staan. Ook Tiny Legs Tim lost al eens de teugels en een Matt T. Mahoney is een uitstekende opvolger (zie portret). Muziek werkt altijd aanstekelijk: al valt het origineel per definitie moeilijk te evenaren, ook andere Gentse cafés, zoals De Loge, hebben begrepen dat live blues- en rootsmuziek in Gent leefbare genres zijn.

Dit artikel wil vooral jongere artiesten in de schijnwerpers plaatsen die aan een muzikale loopbaan werken. We zijn echter wel het nodige respect verschuldigd aan een aantal 'sessioneers', vaak zeer getalenteerd overigens, die gewoon hun liefde voor de muziek komen betuigen in ruil voor applaus en een paar pintjes. We denken eerst en vooral aan de altijd enthousiaste Karel Algoed (*1952), die soms een hele avond de jonkies begeleidt met zijn swingende contrabas. Hij is een gewilde bassist die zijn sporen verdiende bij o.a. Sammy Rimmington en de Cotton City Jazz Band. We vernoemen ook graag saxofonist Johan Ruyters, zo'n typisch stille kracht die van op de zijlijn de hoofdacts-in-wording bestudeert en dan gepast en geïnspireerd tussenkomt. Ook de drummers Bernd Coene (zie portret van Simon Raman) en Natan Goessens zijn evenals gitarist Bart Mulders met hoge regelmaat van de partij.

Jorinde Staal - © Karim Hamid

JORINDE STAAL, DWARSFLUIT

Van een buitenbeentje gesproken: Jorinde Staal (Amsterdam, 1991) speelt één van de meest ongebruikelijke instrumenten die je in de blueswereld ooit te horen krijgt: de dwarsfluit! Toen ze voor het eerst aan een bluesjam deelnam, wist ze amper iets van het genre af. Op mij maakte ze meteen een sterke indruk: ze observeerde de andere muzikanten en plaatste dan een heftige solo, die ze duidelijk uit haar mouw schudde. Haar samenspel met de toetsen van Tom Eylenbosch en de saxofoon van Johan Ruyters vormde het muzikale toppunt van die avond. Die bedrieglijke eenvoud, vergt echter een ernstige achtergrond. Het verbaast dus niet dat Staal's klassieke scholing op haar negende begon.

Jorinde Staal: "Ik was niet bepaald met blues bezig, tot ik Tiny Legs Tim ontmoette. Het klikte meteen en hij vroeg me om eens langs te komen op een jam in de Missy Sippy. Daarvoor stootte de blues me zelfs af. Ik was medeorganisator van jams in de Kinky Star en de bluesmomenten daar waren echt de ergste: dezelfde nummers die altijd hetzelfde klonken. Dat was echt niet van niveau. Dankzij Tim leerde ik de blues kennen, van Robert Johnson tot Ruth Brown, maar al die hokjes boeien me niet zo. Sister Rosetta Tharpe was me vroeger al bekend, maar is dat gospel of blues? Leadbelly leerde ik eerder toevallig kennen, maar nu zing ik een nummer van hem in één van mijn bands, begeleid door Sam Opstaele, een gitarist die erg bedreven is in jazz en de speelstijl van Django Reinhardt in de vingers heeft. Het is dus interessant hoe hij Leadbelly invult, maar staat dat nu voor blues of folk? Dat houdt me niet

zo bezig. Wij zoeken een middenweg tussen jazzakkoorden en de blues, ook op harmonisch vlak. Sinds ik Tim heb leren kennen en met Sam samenwerk, is me opgevallen dat ik me het meest aangetrokken voel door muziek uit de jaren '20 en '30, toen de grens tussen jazz en blues nog niet zo uitgesproken was. En vind ik het ongelooflijk interessant om die grens op te zoeken. In al mijn bands staat de improvisatie voorop, dat wil zeggen: overschakelen op gevoel, niet te veel nadenken".

Het begon allemaal in een klein Limburgs dorpje, waar jong bloed werd gerekruteerd voor één van de twee concurrerende fanfares. Jorinde: "Ik twijfelde tussen harp en fluit, maar aangezien harp niet in fanfares voorkomt, was de keuze snel gemaakt. Fanfaremuziek lag me echter niet. Ik ging Schilderkunst studeren aan de KASK in Gent, maar de muziek bleef knagen. Toen ik een dwarsfluit kreeg voor mijn verjaardag, begon ik voor het eerst op mijn gehoor te spelen. Rond dezelfde tijd leerde ik de saxofonist Bauke Meersman kennen, die me motiveerde om meer naar buiten te komen met mijn instrument en me de weg naar de jazz wees. Uiteindelijk voelde ik de noodzaak om terug les te volgen en dat werd Jazz bij Jimmy Colman. Toen er in de jazzafdeling een leraar dwarsfluit werd aangesteld, namelijk Sammy Lee Dhaese, ben ik prompt overgeschakeld."

De bluestoekomst? Jorinde Staal: "Ook al is mijn passie voor blues nog maar pas aangewakkerd, het vuur zal nog lang blijven branden".

Meer info: Staal Trio <https://www.facebook.com/profile.php?id=10000768916937>

Vijf van de zes artiesten die we in ons eerste artikel over de Gentse bluesscene als 'coming men' portretteerden, hebben effectief hun weg gemaakt. We brengen hen dus niet opnieuw in beeld, maar vatten graag hun parcours samen.

Gitarist Toon Vlerick groeide uit tot een vaste waarde in allerlei projecten binnen en buiten de Missy Sippy. Hij toerde jarenlang met Lightnin' Guy (nu Guy Verlinde) en leidt zijn eigen groep, Absynthe Minded. Met Matt T. Mahony speelt hij gastheer van de 'Sunday Sessions' in de Missy Sippy.

Olivier Vander Bauwede, toentertijd student in de Rechten, volgt nu het Conservatorium. Hij duikt zowat overal op, omdat hij is geëvolueerd tot een begenadigd harmonicaspeler die nu ook de gitaar onder de knie heeft en verder aan zijn zangstem werkt.

Lajos Tauber, een vurig gitarist wiens geluid me onwillekeurig aan rock-'n-roll en rockabilly doet denken, en Matis Cooreman, met voorsprong één van onze meest excentrieke mondharmonicaspelers, richtten mee Bluebird op, een kwartet dat ondertussen al een eerste cd uit heeft.

Matt T. Mahony (links) aan het werk bij de Steven Troch Band - © Franky Bruneel

De klassiek geschoolde drummer Erik Heirman, die zichzelf in dit blad "eigenlijk een fanfare- en harmoniedrummer" noemde, vond zijn stek in de Steven Troch Band. Hij laat ons weten aan een "muzikale pauze" toe te zijn wegens "gezinsuitbreiding", een heuglijk feit dat helaas niet zo goed te rijmen valt met een echte job én een bijbaan als muzikant... See you later, alligator!

Enkel zanger-gitarist Alan 'Good Times' Temple, vinden we minder vaak op bluespodia terug. Deze kinesitherapeut van opleiding startte een eigen zaak, 'Evenwicht', met o.a. houdingstraining voor sporters en muzikanten als specialisatie. Alan laat weten dat de passie voor de blues is gebleven en dat hij rustig zijn tijd afwacht.

jamsessie in de Missy Sippy - © Michel Goessens

Tom Eylenbosch - © Real Pick

TOM EYLENBOSCH: BOOGIEPIANO EN HAMMOND

Ik zag Keerbergenaar Tom Eylenbosch (°2000) voor het eerst aan het werk in de Missy Sippy toen hij nog middelbare school liep - hij was amper achttien - en na afloop van de jam nog een autorit van anderhalf uur voor de boeg had. "Op school verstaan ze dat wel", vulde hij mijn vragende blik aan. Ik was meteen onder de indruk. Hoe komt een kerel van die leeftijd aan dergelijke indrukwekkende kennis van de blues?

Tom Eylenbosch: "Van jongs af aan liet mijn moeder mij naar hardrockbands luisteren, waaronder Deep Purple, en zo kreeg ik Jon Lord te horen. Tien jaar geleden ging ik naar een alternatieve muziekschool in Rillaar, waar je zonder notenleer meteen kan starten met spelen. Ik kreeg er mijn eerste instrumentale pianoblues, namelijk 'Empty Pocket Blues'. Mijn liefde voor de blues groeide en ik ontwikkelde zowel een opzweepende boogiepiano die kon veranderen in een zingende blueslijn, als een schreeuwende Hammond-sound. Shakedown Tim vertelde me over de Missy Sippy. Daar leerde ik Tiny Legs Tim en Guy Verlinde kennen. Ondertussen heb ik de eer gehad om Guy & The Mighty Gators te vergezellen op een groot aantal shows van hun slottournee, o.a. op Blues Peer, in de Spirit of 66 en de Ancienne Belgique. Ik ben ook superblij om samen met hem op zijn nieuwste album 'All Is Forgiven' te staan. Daarop heb ik een fragiele ballade ingespeeld."

"Momenteel zit ik in verschillende bands, waaronder mijn eigen bluesband. Onder de naam Brittle Bones Tom schrijf en breng ik eigen bluessongs en covers die me na aan het hart liggen. Binnen enkele maanden zal ik ook de hardrockkant van mijn muzikale roots eer aan doen, aangezien ik in mijn nieuwste muzikale project zeker de invloeden laat horen die ik van Jon Lord heb opgestoken.

Voorlopig wil ik gewoon blijven schrijven, blijven optreden, plezier blijven hebben, en we zien wel wat de toekomst brengt. The Blues ain't done with me yet!"

Meer info:
<https://www.facebook.com/BrittleBonesTom>

MATTI DE RIJCKE: JAZZGITAAR

Het is voor mezelf ook niet duidelijk waarom gitarist Matti De Rijcke (Lovendegem, 1984) niet in mijn eerste artikel over de Gentse scene voorkomt, want hij maakt er van in het prille begin deel uit van uit. En hij produceert een eigen geluid. Matti De Rijcke, ook bekend als Matt T Mahony, is in de eerste plaats een gitarist. Dat klinkt banaal, maar dat is het niet als je weet dat zijn gitaar altijd een jazzy ondertoon produceert en dus geregeld afwijkt van het strikte bluespatroon. Matti: "Ik speelde in het begin het meest op een Fender Stratocaster SRV Reissue, maar toen ik jazz ging studeren aan het Conservatorium, kocht ik een 1973 Guild X 175 Manhattan. Beide gitaren koppel ik vaak aan een Fender Twin Amp uit 1964 of een Fender Vibrolux Reverb Amp van 1968".

Zijn invloeden waaieren uit van Led Zeppelin en Eric Clapton over Wes Montgomery en Muddy Waters tot Mississippi John Hurt. Matti: "In mijn puberteit luisterde ik vooral naar bluesgeoriënteerde rock. In die tijd ging ik soms naar de jams in de oude Crossroads in Antwerpen of de BP in Mortsel. Ik schakelde over naar Delta- en Chicagoblues om daarna de jazz in te tuimelen. Toen ik mijn Conservatoriumstudie afmaakte, nam ik de blues weer op. Ik was vanaf de start bij de jams van Guy Verlinde en Tiny Legs Tim aanwezig. Ik behoor ook tot de eerste lichting bartenders

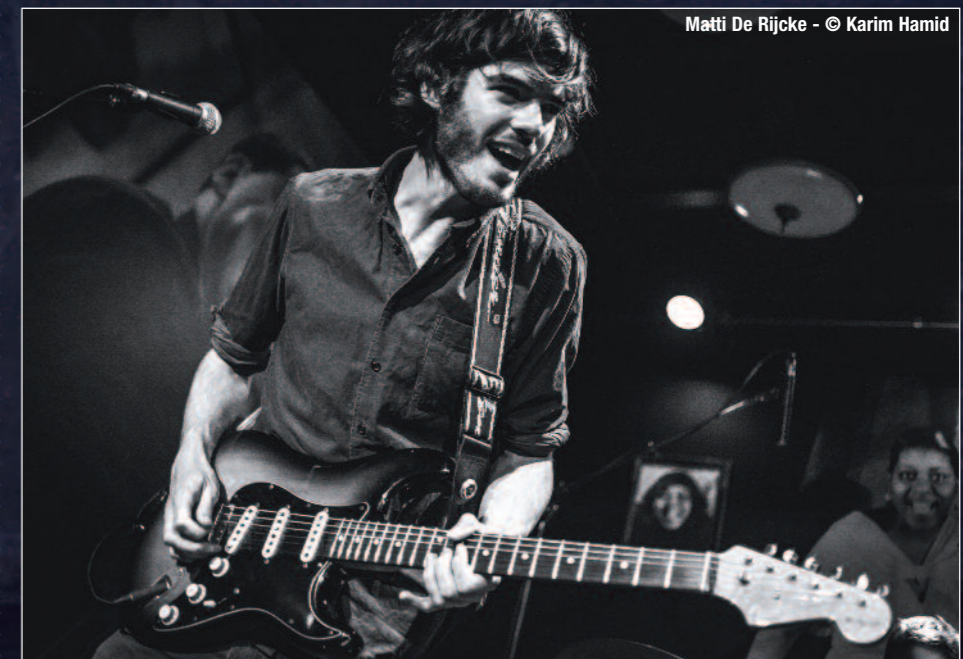
in de Missy Sippy. Het is daar zowat een familiegebeuren geworden met padre en madre Jelle en Marie".

Van een eigen geluid komt natuurlijk een eigen groep. Matti: "Al drie-vier jaar organiseer ik met Toon Vlerick elke eerste zondag van de maand de 'Sunday Sessions' in de Missy Sippy. We nodig elke keer een verschillende gast uit. Sinds de lente van 2018 ben ik vaste gitarist bij de Steven Troch Band, maar ik heb ook mijn eigen band, Matt T Mahony, met Olivier Vander Bauwede (mondharmonica), Mattias Geernaert (bas) en Jan Van Steenbrugge (drums)". En van een eigen groep komt natuurlijk een eigen plaat. Wanneer u dit leest, is Matti's eerste album 'Live At The Missy Sippy' al uit. Matti: "Het album bestaat vooral uit eigen songs, bluesgeïnspireerd met veel ruimte voor improvisatie. Een organische trip psycho-impro-blues, scheurende gitaarlijnen, snijdende mondharmonica, oceandiepe grooves maar ook intieme schemerzones".

Meer info:
<https://www.facebook.com/MattTMahony>

SIMON RAMAN: DE ZAGHTE GITARIST

Hij viel me een paar jaar terug al op: een rustige, bescheiden gitarist, geen akkoord te luid, geen noot te veel. Een wat onopvallende verschijning in het blueswereldje, maar finesse en kwaliteit te over. Je wordt op zo'n jonge leeftijd niet zonder reden gitarist van Dirk Blanchart. Hoewel zijn schoolloopbaan - zes jaar Latijn-Moderne Talen - geen muzikaal talent verraadt, droomde Simon Raman (Evergem, 5 maart 1996) van jongs af aan van een plaats op het podium. Vooraan, met een eigen groep en eigen muziek. Simon Raman: "Ik beschik over een heel intrinsieke drive die me steeds voortstuwt om mijn muzikale dromen waar

Matti De Rijcke - © Karim Hamid

RAMAN met v.l.n.r. Bernd Coene, Jasper Peeten en Simon Raman
© Taike De Wilde

te maken. Op mijn zevende startte ik met klassieke gitaar en notenleer. Van de notenleer bakte ik niks. Mijn gitaar daarentegen, maakte me duidelijk dat ik mijn roeping had gevonden. Toen ik zestien was, besefte ik dat een klassieke gitaar niet bepaald naar pop- en rockfestivals zou leiden. En dus kocht ik een elektrische gitaar, volgde lessen jazzgitaar en schreef me in 2014 aan het Gentse Conservatorium in voor de studie 'Popgitaar'.

De droom krijgt vorm. In 2016 richt Simon Raman effectief zijn eigen groep op: RAMAN. Jasper Peeten neemt de bas waar, Bernd Coene vinden we op drums. Het verbaast niet dat hij de meeste muziek en teksten voor eigen rekening neemt. Simon: "Toch is RAMAN in de eerste plaats een band en die band is mijn leven, als een muzikale familie die op een podium alles lijkt te vergeten, een samensmelting van uiteenlopende persoonlijkheden. Muziek spelen beschouw ik als een sociale gebeurtenis, een vorm van bewuste en onbewuste communicatie. Niets mooier dan mensen die samenkomen en zonder woorden een diepere connectie leggen. Als genre sluit blues nauw bij die visie aan. Door zijn theoretische eenvoud, is blues vrij gemakkelijk aan te leren en kan de muzikant al snel de muziek een eigen invulling geven en ze omzetten naar een eigen gevoel, waardoor het nog meer tot leven komt. Want dat is waar blues voor mij om draait: een gevoel, emotie, persoonlijke energie, een ervaring, een

mening... die wordt gedeeld door middel van muziek. Daarom hou ik zo van dit genre in al zijn vormen. Ik heb een sterke voorkeur voor wat pakweg een Muddy Waters of een Howlin' Wolf doen, maar dat sluit alle andere vormen van bluesmuziek voor mij niet uit. Zolang er groove en soul is, ben ik gelukkig. Een beetje zoals er geen 'rock' kan zijn zonder 'roll'- en vice versa. Ik ontdekte ook mijn zangstem en ben tot vandaag gepassioneerd bezig met die uit te diepen. Na drie jaar ervaring op het podium en in de studio, trokken we de studio in met producer Staf Verbeek, bekend van zijn werk met onder andere Selah Sue en Triggerfinger. In november hebben we onze eerste EP voorgesteld".

Meer info:
www.ramanmusic.com

LEANDER VANDERECKEN: MAN VAN TRADITIE

Het was de simpelweg imposante manier waarop hij met heel zijn lijf, en met de nodige show, 'Smokestack Lightnin'' van Howlin' Wolf voor onze voeten gooide, die me ertoe deed besluiten Leander Vandereecken in deze galerie op te nemen: nu het boegbeeld van de rootsgroep 'A Murder in Mississippi', voorheen gitarist van de metalband '6 Days Of Justice'.

Leander Vandereecken (*1992) was elf toen hij van zijn zus een gitaar cadeau kreeg. Haar vriend, naar wie Leander

opkeek, bespeelde dat instrument in een metalgroep. Leander leerde als autodidact gitaarspelen en het vervolg laat zich raden. Vanaf zijn dertiende speelde hij zelf in punkrock- en metalbands om op zijn zestienjarige gitarist te worden van '6 Days Of Justice', een metalgroep die drie cd's uitbracht die tot in Japan afnemers vonden.

Ondertussen had de Avelgemenaar andere genres ontdekt. Leander Vandereecken: "Door familiale omstandigheden verbleef ik vaak in Amougies en aangezien daar niets te beleven valt, leerde ik er mijn favoriete muziek naspelen: punkrock en metal. Aan de andere kant ben ik beïnvloed door mijn oma, die folk zong en de mandoline bespeelde. Van haar ken ik liedjes als 'Tom Dooley' en zij opende mijn ogen en oren voor andere genres, die ik 'de traditie' noem. Ik wilde sowieso iets anders, kocht een akoestische gitaar en begon te luisteren naar blues en Mark Knopfler. In een nummer als 'A Song For Sonny Liston' zit zoveel blues! Ik was verkocht en in 2014 richtte ik met mijn zus Mirthe de groep 'A Murder in Mississippi' op. We hadden nog geen richting bepaald, wel dat we akoestisch zouden werken met de genres folk, country en blues. Noem het americana, ik spreek vaak van 'de traditie'".

Tot dan beperkte Leander zich tot de gitaar. Zingen was zijn ding niet, wat hoogst verwonderlijk klinkt als je zijn volle, volumineuze stem hoort. Leander: "Mijn moeder zegt altijd dat ik kon zingen vooraleer ik kon spreken, maar het duurde

tot de oprichting van A Murder in Mississippi vooraleer ik achter de micro plaatsnam. Zingen vind ik namelijk heel erg persoonlijk, zoals wenen. Ik werd uitgenodigd op een elektrische bluesjam in de Missy Sippy. Zonder de rest van de groep, dat vond ik bepaald stresserend! Ik bracht daar 'Smokestack Lightnin'' van Howlin' Wolf, mijn favoriet. Daar kwamen veel positieve reacties op en zodoende nam ik vaker solo aan bluesjams deel, ook als zanger".

Toch is Leander niet zinnens zich tot de blues te beperken. Een jaar na zijn jamdebuut met Howlin' Wolf werd hij gevraagd op te treden als gastheer van de maandelijkse americanajams in diezelfde club (elke tweede woensdag van de maand). Leander: "Ik ben daar best trots op. Met A Murder in Mississippi bereid ik de tweede cd met eigen nummers voor. Ik wilde altijd al een repertoire met eigen songs. Ze zijn gebaseerd op oude melodieën die zijn blijven hangen. Ik haal veel inspiratie uit traditionele nummers. We doen er ons ding mee en ik schrijf er de teksten voor. Blues maakt daar deel van uit. Het plaatje klopt. Ik erfde de mandoline van mijn oma en kan er nu zelf op spelen..."

A Murder in Mississippi bestaat uit Leander Vandereecken (zanger, gitarist), Mirthe Vandereecken (percussie en zang), Stijn Bontinck (contrabas), Lore Heyerick (zang en banjo), Dieter Vanhede (piano) en Alexandra Van Wesemael (viool).

Meer info:
www.amurderinmississippi.com

Leander Vandereecken